

Димитър Бояджиев

Самотност

В скръбта на леката дрезгавина вечерна
ний дирим милосърдие един към друг.
Пред наши праг замира смътният отзвук
на улицата празношумна и мизерна.

Аз мисля, че русалка някаква почива
в коприната на твоя розов пеньоар.
Приведен, слушам те – и като нежен чар
дъхът на твоейто сладко тяло ме опива.

Преданно скрий ме във прегръдките си топли,
о, моя скръбна, възхитителна жена:
така сърдечно приласкан, с прикрити вопли.

Аз тихо ще ти шъпна нейде как умира
в самотност непобедна и в злочестина
една душа съзвучно-тъжна като лира...

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Калина Григорова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6309>]